

Arrest

nr. 170 493 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 oktober 2012.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 30 augustus 2005 België binnen samen met zijn moeder en zus. Verzoeker is op dat moment nog minderjarig.

Verzoekers moeder dient op 30 augustus 2005 een asielaanvraag in, de kinderen volgen deze aanvraag.

Op 20 april 2006 wordt inzake de asielaanvraag van verzoekers moeder een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Verzoeker dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat verzoeker gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf onder voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 31 augustus 2012 deelt de advocaat van verzoeker mee dat verzoeker geen arbeidskaart B kan voorleggen.

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf opgesteld dd. 14/12/2009 en ingediend op 16/12/2009 (datumstempel op de aanvraag), met actualisaties op 11/01/2010 en 31/08/2012 voor de genaamde

*B., A. geboren te M. op (...)1989 (R.R.nr. 089092433306)
Nationaliteit: Federatie van Rusland
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Huidig regularisatieverzoek is ontvankelijk wegens het aangebrachte element van de tewerkstelling. De ingeroepen motieven volstaan echter niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene te rechtvaardigen.

De betrokkene legde een arbeidscontract van onbepaalde duur dd. 10/12/2009 voor (waarin ç.M. (... te 9000 Gent) werd opgegeven als werkgever). In een door ons verzonden schrijven aan de betrokkene dd. 05/08/2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van de betrokkene zelf dd. 31/08/2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B niet werd ingediend binnen de daarvoor voorziene periode. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn beweerde verblijf sedert 2001/augustus 2005, zijn geponeerde kennis van de Franse taal, de vrienden-en kennissenkring (ten bewijze waarvan getuigenissen uit 2010 worden aangebracht, evenals een brief van de burgemeester dd. 31/07/2012) en zijn werkwillegheid, vormen op zich geen grond voor een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Vooreerst dient opgemerkt dat het beweerde verblijf sedert 2001 hoogstwaarschijnlijk op een vergissing van de advocaat berust, daar diezelfde advocaat op een andere bladzijde spreekt van een verblijf sedert augustus 2005.

Uit het dossier van de verzoeker blijkt alvast dat hij op 30/08/2005 in België is aangekomen, alwaar zijn moeder diezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. De betrokkene wist dat zijn verblijf en dat van

zijn moeder en zus slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielprocedure van zijn moeder en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 20/04/2006 werd zijn moeder het voorwerp van een bijlage 26 quater met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17/11/2006 verklaarde zijn moeder gevolg gegeven te hebben aan dit bevel en met de twee kinderen naar Dagestan te zijn teruggekeerd en dat ze op 11/11/2006 Dagestan heeft verlaten om terug te keren naar België waarbij haar dochtertje in haar gezelschap was, doch dat de mensensmokkelaar niet wilde dat haar zoon (= vermoedelijk de betrokkene) meeging, zodat die in Dagestan is ondergedoken.

Op 17/11/2006 werd zijn moeder het voorwerp van een bijlage 39, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en op 29/12/2006 werden zij en de zus van de betrokkene gerepatrieerd. Zijn zus keerde terug naar België, verklaarde zich kandidaat vluchteling op 09/04/2008, en antwoordde naar de vraag naar haar familieleden in België dat haar oom, haar tante en een neef van haar moeder in het Rijk verbleven. Opgemerkt wordt dat zij helemaal niet zegt dat ook de betrokkene zelf, haar broer, op die momenten, nml. op 31/07/2008 en op 09/04/2009, nog in België was.

In het schrijven van haar raadvrouw op dd. 11/02/2010 wordt uitdrukkelijk gesteld dat zijn moeder in december 2009 in België is aangekomen.

De vraag stelt zich dan vanzelfsprekend naar het ononderbroken karakter van het verblijf van de betrokkene sedert 2005 en/of de datum van zijn terugkeer naar België. Er werden geen schoolbewijzen hem betreffende voorgelegd, geen stavingsstukken van het gevolgd hebben van één of andere (beroeps)opleiding, noch bewijsstukken voor taallessen. De betrokkene legt ten bewijze van zijn sociale verankering enkel een arbeidscontract dd. 10/12/2009 voor evenals getuigenissen gedateerd uit 2010 en 2011. Uit die getuigenissen kan niet afgeleid worden dat hij toen veel langer dan 1 jaar ononderbroken op het grondgebied verbleven zou hebben.

Wat er ook van zij, de betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure van zijn moeder en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Stel dat hij op 29/12/2006 wel nog in België zou verbleven hebben, wat gezien de verklaringen van zijn eigen moeder dd. 17/11/2006 twijfelachtig is, dan werd hij zich zeker ten zeerste bewust van zijn illegale verblijfsstatus daar zijn moeder en zus op 29/12/2006 werden gerepatrieerd.

De betrokkene diende zelf nooit een asielaanvraag in. Hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die betwiste periode zijn verblijf te wettigen. Huidig regularisatieverzoek, het eerste teken van zijn vernieuwde aanwezigheid in het Rijk, dateert van december 2009.

Daar hij een arbeidscontract voorlegde, werd de twijfel omtrent zijn ononderbroken verblijf in zijn voordeel bekeken. Zijn mogelijkheid tot tewerkstelling blijkt heden echter niet te bestaan.

De betrokkene heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu "geïntegreerd" zou zijn, in welke mate dan ook (zie infra betreffende de uiteindelijk toch slechts beperkte bewijsstukken), is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer op zich onmogelijk weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Desalniettemin wordt aan de verzoeker in deze beslissing geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten daar hij momenteel nog een regularisatieverzoek op basis van art. 9 ter om medische redenen lopende heeft."

Op 7 februari 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer X.

Op 10 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer X.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009

Zoals uit het dossier blijkt heeft eisende partij zich gesteund op de richtlijnen die opgenomen werden in de vernietigde regularisatie-instructie van 19.07.2009.

Eisende partij merkt op dat de beslissing van 05.08.2011 zich eveneens steunt op de richtlijnen die opgenomen werden in de vernietigde regularisatie-instructie van 19.07.2009, daar de inhoud van haar beslissing duidelijk is gebaseerd op het critérium 2.8.B van de vernietigde instructie en daar verwerende partij zich ook niet uitspreekt over de niet-toepassing van de vernietigde instructie.

Verwerende partij had ook geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop eisende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde. niet toe te passen gezien de verklaring van de bevoegde staatssecretaris.

De bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had toen immers verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state.

De verwerende partij paste deze dan ook nog steeds toe en motiveerde derhalve niets omtrent de uiteindelijk door de Raad van State vernietigde instructie.

Daarnaast onderlijnt eisende partij nog dat op dat moment het arrest van de Raad van State nr. 215.571 van 5.10.2011 met betrekking tot de toepassing criteria regularisatie-instructie 19 juli 2009 na haar vernietiging door de Raad van State nog niet was uitgesproken.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

2. Het schrijven van 31.08.2012 van de raadvrouw van eisende partij

De verwerende partij heeft bovendien nagelaten om op de inhoud van het schrijven van 31.08.2012 van de raadvrouw van eisende partij te antwoorden, wat eveneens een schending inhoudt van haar motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit schrijven ontvangen.

Daaromtrent bestaat er geen discussie gezien verwerende partij zelf verwijst naar de brief van de burgemeester van 31.07.2012 in haar beslissing van 11.10.2012.

Eisende partij werd geconfronteerd met de verdwijning van zijn werkmogelijkheid ten gevolge de duur van de beslissing na het indienen van zijn aanvraag 9bis.

Eisende partij treft hier dus geen enkele schuld, doch wel de verwerende partij die door de lange periode tussen de aanvraag 9bis en de beslissing van 05.08.2011 de werkmogelijkheid die eisende partij had, heeft ontnomen.

De verwerende partij antwoordt hier niet op waardoor zij haar motiveringsplicht heeft geschonden, minstens heeft zij door zo lang te wachten her vertrouwensbeginsel en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en door hier geen enkele rekening mee te houden ook het redelijkheidsbeginsel.

*

Bovendien verwijst eisende partij in dit schrijven ook naar de brief van de Burgemeester van Aarlen die in een getuigenis van 31 juli 2012 bevestigt dat eisende partij al vele keren gepostuleerd heeft voor een betrekking bij de gemeente.

Er wordt in de brief dus benadrukt dat eisende partij alle mogelijke inspanningen heeft gedaan om werk te vinden nu hij door de duur van de regularisatieprocedure niet meer over de eerder aangehaalde werkmogelijkheid beschikt.

Hier wordt eveneens onvoldoende op geantwoord, minstens wordt hier onvoldoende rekening mee gehouden waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

*

Eisende partij wijst in het schrijven van 31.08.2012 eveneens erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om na een jaar te onderzoeken of een verlenging van zijn verblijf wenselijk is, gelet op het feit dat een voorwaarde kan worden opgelegd dat hij het bewijs zou leveren van voldoende bestaansmiddelen en een effectief werk zodat hij niet ten laste zou zijn van het OCMW.

De verwerende partij laat evenwel na te motiveren waarom zij niet op deze vraag tot verlenging is ingegaan en waarom zij deze zou hebben geweigerd, hoewel die toch duidelijk gesteld is in dit schrijven van 31.08.2012.

Verwerende partij heeft derhalve haar motiveringsplicht geschonden.

3.

De eisende partij bewijst in zijn dossier dat:

hij geïntegreerd is;

hij reeds in België verblijft sedert vele jaren;

hij een goeie kennis heeft van het Frans;

hij een vrienden- en kennissenkring heeft;

hij werkwillic is;

hij stappen onderneemt om een job te vinden;

hij duurzaam sociaal verankerd is.

Geen enkel van deze aangehaalde elementen wordt betwist door de verwerende partij.

De duurzame sociale verankering wordt zelfs bevestigd door de verwerende partij in diens schrijven van 05.08.2011, een beslissing die op geen enkel moment werd ingetrokken.

De duurzame lokale verankering betreft de situatie van "de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd".

Dit valt dus duidelijk onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Bovendien heeft eisende partij, zoals uit bovengehaalde elementen blijkt, nauwe banden met België, wat ook vanzelfsprekend is daar hij sociaal verankerd is in België en dit op duurzame wijze, hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, hij geïntegreerd is en reeds sinds vele jaren in België verblijft.

De humanitaire redenen om deze aanvraag 9bis toe te staan minstens om de verlenging toe te staan, staan volgens eisende partij dan ook manifest vast.

Niettemin vindt de verwerende partij dat deze elementen "op zich geen grond voor een regularisatie van zijn verblijfstoestand" vormen.

Door deze beslissing te nemen en niet meer uitleg te geven aan de reden waarom deze aangehaalde elementen niet worden weerhouden door de verwerende partij, heeft de verwerende partij zijn motiveringsplicht geschonden, minstens heeft hij door hiermee onvoldoende rekening te houden het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 EVRM geschonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- De formele motiveringsplicht,*
- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Het proportionaliteitsbeginsel,*
- Het vertrouwensbeginsel,*
- Art. 8 EVRM.*

Er zou tevens sprake zijn van een kennelijke appreciatiefout.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij betrokkene (cf RvSt. nr. 47;9407T476r19947 Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel houdt verzoeker voor dat de (vernietigde) instructie dd. 19.07.2009 zou zijn toegepast in de beslissing van 05.08.2011, maar niet in de bestreden beslissing. Verzoeker beweert dat ten onrechte niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing over deze instructie, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris zich nochtans zou hebben geëngageerd om deze instructie te blijven toepassen.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek echter kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De juridische grondslag voor de bestreden beslissing is terug te vinden in art. 9bis Vreemdelingenwet, dat in die zin als enige geldige grondslag van de bestreden beslissing werd vermeld. Art. 9bis Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden of criteria, terwijl het net om die reden is dat de Raad van State de instructie dd. 19.07.2009 heeft vernietigd.

Verzoeker kan niet verlangen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing toetst aan de vernietigde instructie.

" Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingen wet worden toegevoegd. omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr.

216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

Verzoekers redenering als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing hebben moeten motiveren aan de hand van de vernietigde instructie, maakt derhalve een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van de instructie. Zulks blijkt geenszins uit de bewoordingen van de beslissing dd. 05.08.2011, in tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen voorhouden.

Met zijn vage kritiek gaat verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft geoordeeld over alle door verzoeker ingeroepen elementen ter staving van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Een schending van de motiveringsplicht, om reden dat niet zou zijn gemotiveerd over een onwettige instructie, kan in geen geval worden aangenomen.

In een tweede onderdeel meent verzoeker dat zijn actualisatie dd. 31.08.2012 onbeantwoord zou zijn gebleven in de bestreden beslissing. Het gaat meer bepaald om een brief dd. 31.08.2012 van de advocaat van verzoeker, met in bijlage een attest dd. 31.07.2012 van de burgemeester van Aarlen.

De verwerende partij laat gelden dat deze actualisatie wel degelijk werd betrokken in de beoordeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit blijkt uit het feit dat deze actualisatie dd. 31.08.2012 uitdrukkelijk wordt vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf opgesteld dd. 14/12/2009 en ingediend op 16/12/2009 (datumstempel op de aanvraag), met actualisaties op 11/01/2010 en 31/08/2012 ... Uit een schrijven van de betrokkene zelf dd. 31/08/2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B niet werd ingediend binnen de daarvoor voorziene periode. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn beweerde verblijf sedert 2001/augustus 2005, zijn geponeerde kennis van de Franse taal, de vrienden-en kennissenkring (ten bewijze waarvan getuigenissen uit 2010 worden aangebracht, evenals een brief van de burgemeester dd. 31/07/2012) en zijn werkwillegheid, vormen op zich geen grond voor een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Daar hij een arbeidscontract voorlegde, werd de twijfel omtrent zijn ononderbroken verblijf in zijn voordeel bekeken. Zijn mogelijkheid tot tewerkstelling blijkt heden echter niet te bestaan. "

De actualisatie dd. 31.08.2012 werd derhalve wel degelijk beantwoord in de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de brief van de burgemeester van Aarlen dd. 31.07.2012. Op basis van de hoger weergegeven motieven is het ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat deze elementen geen grond voor een machtiging tot verblijf vormen.

Verzoeker meent dat een en ander uitsluitend te wijten is aan de lange behandelingsduur van zijn aanvraag, waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris het vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Beschouwingen aangaande de redelijke termijn kunnen echter evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat een dergelijke aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

"3.1.8. Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijna één jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag en dat het dan nog een half jaar geduurd heeft voor de beslissing. hem ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530). " (R.v.V. nr. 58.557 van 25.03.2011, www.rw-cce.be)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis heeft genomen van de behandelingsduur van de aanvraag (zie vermelding datum aanvraag in aanhef bestreden beslissing), van het langdurige verblijf van verzoeker en zijn integratie, doch heeft geoordeeld dat deze geen grond vormen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf.

Het loutere feit dat verzoeker het hier niet mee eens is, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het toekennen van een machtiging tot verblijf is inderdaad een gunstmaatregel (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011).

Ook verzoekers bewering als zou geen rekening zijn gehouden met de vraag tot aflevering van een tijdelijke BIVR, kan niet worden aangenomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat de aanvraag ongegrond is. Het afleveren van een tijdelijk BIVR is uiteraard enkel mogelijk voor een gegronde aanvraag. De gemachtigde van de Staatssecretaris "heeft in casu enkel vastgesteld dat er op heden geen tewerkstellingsmogelijkheid bestaat voor verzoeker, zoals verzoeker zelf heeft medegedeeld in zijn actualisatie dd. 31.08.2012. Verzoekers kritiek is dan ook weinig ernstig te noemen.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verwerende partij laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (Rv.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven;. desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid,

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie, daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van art. 8 EVRM, onder verwijzing naar zijn verankering in België.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Verzoeker gaat er in zijn uiteenzetting verkeerdelijk vanuit dat het loutere bestaan van een integratie en verankering in het Rijk van aard zou zijn, aan te tonen dat de weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Dergelijke beschouwingen volstaan niet om het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM aan te tonen.

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165

van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij wijst ter zake ook op de motieven van de bestreden beslissing:

"De vraag stelt zich dan vanzelfsprekend naar het ononderbroken karakter van het verblijf van de betrokkene sedert 2005 en/of de datum van zijn terugkeer naar België. Er werden geen schoolbewijzen hem betreffende voorgelegd, geen stavingsstukken van het gevolgd hebben van één of andere (beroeps)opleiding! noch bewijsstukken voor taallessen. De betrokkene legt ten bewijze van zijn sociale verankering enkel een arbeidscontract dd. 10/12/2009 voor evenals getuigenissen gedateerd uit 2010 en 2011. Uit die getuigenissen kan niet afgeleid worden dat hij toen veel langer dan 1 jaar ononderbroken op het grondgebied verbleven zou hebben.

De betrokkene heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu 'geïntegreerd' zou zijn, in welke mate dan ook (zie infra betreffende de uiteindelijk toch slechts beperkte bewijsstukken), is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer op zich onmogelijk weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand. "

Verzoekers bewering als zou 'onvoldoende' zijn gemotiveerd over de door hem ingeroepen integratie kan derhalve niet worden weerhouden.

Bovendien weze benadrukt dat de bestreden beslissing ook niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat verzoeker er werkelijk niet in slaagt de ingeroepen schending van art. 8 EVRM aannemelijk te maken.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23;

EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht op de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat Van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061,28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen motieven niet volstaan om de regularisatie van de verblijfstoestand van verzoeker te rechtvaardigen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hij zich steunde op de instructie van 19 juli 2009 en dat de verwerende partij de criteria daarvan ook toepast in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de verwerende partij dan ook geen reden had om te motiveren dat zij de vernietigde instructie niet meer zou toepassen ondanks de vroegere verklaringen van de staatssecretaris om dit wel te doen. Verzoeker stelt dat de motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de vernietigde instructie. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat niet geantwoord werd op het schrijven van de raadvrouw van verzoeker van 31 augustus 2012, wat een schending inhoudt van de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat hem geen schuld treft wat betreft het verlies van zijn tewerkstellingsmogelijkheid, maar wel de verwerende partij gezien zij getalmd heeft tussen de datum van de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*bis* en de beslissing van 5 augustus 2011. Dat hierover niets wordt gezegd in de bestreden beslissing houdt een schending in van de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker benadrukt dat in de brief van 31 augustus 2012 werd verduidelijkt dat hij alle mogelijke inspanningen heeft gedaan om werk te vinden, hiermee wordt geen rekening gehouden. De verwerende partij motiveert evenmin waarom zij niet is ingegaan op de vraag tot verlenging van het verblijf. In een derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat zijn duurzame sociale verankering niet wordt betwist en zelfs wordt bevestigd door de verwerende partij in een schrijven van 5 augustus 2011. Verzoeker meent dat de duurzame lokale verankering de situatie betreft van een vreemdeling wiens centrum van belangen in België gevestigd is, zodat dit duidelijk valt onder artikel 8 van het EVRM. Desondanks is *in casu* niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM volgens verzoeker. Verzoeker begrijpt ook niet waarom deze elementen geen grond voor regularisatie vormen en stelt dat de verwerende partij de reden niet vermeldt waarom deze elementen geen grond voor regularisatie vormen.

3.3.3. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat daarin niet verwezen wordt naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt vermeld waarom de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en wordt vervolgd waarom de ingeroepen motieven niet volstaan om de regularisatie van de verblijfstoestand van verzoeker te rechtvaardigen. Verzoeker kan niet dienstig kritiek uiten op het feit dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat zij steunt op de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Vooreerst blijkt niet uit de bestreden beslissing dat zij op deze instructie steunt en vervolgens wordt opgemerkt dat deze instructies vernietigd werden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar verzoeker zich dus meent te kunnen beroepen op de criteria van de door hem genoemde instructies, of waar hij erop wijst dat de verwerende partij dit had moeten doen en moeten vermelden, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Een schending van de formele motiveringsplicht wegens het niet vermelden van de vernietigde instructie kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker zou aanvoeren dat deze instructie nog steeds moet worden toegepast omdat de toenmalige staatssecretaris verklaard heeft de instructie toe te passen ondanks de vernietiging ervan,

wordt herhaald dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan de wet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Er wordt op gewezen dat het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toelaat om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33) en dat verzoeker zich *in casu* niet kan beroepen op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541), gezien deze tegen de wet ingaan.

3.3.4. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het schrijven van zijn raadvrouw van 31 augustus 2012.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag van 14 december 2009 heeft aangevuld op 11 januari 2010. Op 5 augustus 2011 nam de verwerende partij de beslissing dat verzoeker kon worden gemachtigd tot tijdelijk verblijf onder voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B. Op 31 augustus 2012 richt de raadvrouw van verzoeker een brief tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij meedeelt:

- de werkmogelijkheid van verzoeker is verdwenen, zijn potentiële werkgever kon de job niet zo lang vrijhouden en op het moment van de beslissing dat hij gemachtigd kon worden tot verblijf op voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart, was de job niet meer vacant;
- verzoeker doet al het mogelijke om werk te vinden, de burgemeester van Aarlen bevestigt dit in een bijgevoegde brief van 31 juli 2012;
- verzoeker doet al het mogelijke om werk te vinden nu hij door de duur van de procedure niet meer over zijn vroegere werkmogelijkheid beschikt;
- verzoeker voldeed op het moment van de aanvraag aan alle voorwaarden en vraagt dat hem een tijdelijke regularisatie wordt toegestaan om zijn zoektocht naar werk te vergemakkelijken, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de mogelijkheid te onderzoeken of een verlenging van het verblijf wenselijk is.

In de bestreden beslissing wordt over dit schrijven het volgende vermeld:

“De betrokkene legde een arbeidscontract van onbepaalde duur dd. 10/12/2009 voor (waarin ç.M. (... te 9000 Gent) werd opgegeven als werkgever). In een door ons verzonden schrijven aan de betrokkene dd. 05/08/2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van de betrokkene zelf dd. 31/08/2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B niet werd ingediend binnen de daarvoor voorziene periode. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij de formele motiveringsplicht geschonden acht, aangezien uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat dit schrijven vermeld wordt in de bestreden beslissing, zodat blijkt dat de verwerende partij dit schrijven in rekening heeft gebracht.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat onvoldoende werd geantwoord op de inhoud van dit schrijven en meent dat de verwerende partij iets had moeten zeggen over de duurtijd van de procedure waardoor verzoeker zijn werkmogelijkheid heeft verloren, dat verzoeker alle mogelijke inspanningen heeft gedaan om werk te vinden en dat verzoeker een “verlenging” van tijdelijke regularisatie had gevraagd, wordt het volgende opgemerkt.

De brief van 31 augustus 2012 vormt een aanvulling op verzoekers aanvraag van 14 december 2009 en tevens een antwoord op de brief van de verwerende partij van 5 augustus 2011. Op dat ogenblik besliste de verwerende partij immers dat verzoeker gemachtigd kon worden tot een tijdelijk verblijf op voorwaarde dat hij een arbeidskaart voorlegde. De brief van 31 augustus 2012 vormt een antwoord op de brief van 5 augustus 2011 en de kern van deze brief is dat verzoeker geen arbeidskaart kan voorleggen, dus dat verzoeker niet voldoet aan de enige voorwaarde die op 5 augustus 2011 gesteld werd om hem toe te laten tot tijdelijk verblijf.

In dit opzicht kan niet worden aangenomen dat geen rekening werd gehouden met de inhoud van deze brief, aangezien werd aanvaard dat verzoeker geen arbeidskaart kon voorleggen en aangezien daaraan het gevolg werd verbonden dat dit niet als grond voor regularisatie aanvaard kan worden. Er werd wel rekening gehouden met verzoekers schrijven van 31 augustus 2012, alleen niet in de zin die verzoeker

op het oog had. Dat verzoeker het niet eens is met het oordeel over zijn brief van 31 augustus 2012, volstaat niet om aan te tonen dat het motief in dit verband steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker meent dat het verlies van zijn tewerkstelling te wijten is aan de duur van de periode tussen zijn aanvraag en het antwoord van de verwerende partij, wordt erop gewezen dat de aanvraag van verzoeker dateert van 14 december 2009, de mededeling van de verwerende partij dat verzoeker geregulariseerd kan worden op voorwaarde van overlegging van een arbeidskaart B van 5 augustus 2011 en de mededeling van verzoeker dat hij geen arbeidskaart B kan voorleggen van 31 augustus 2012.

Er wordt opgemerkt dat, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissing wordt geantwoord op de omstandigheid dat verzoeker geen arbeidskaart B kon voorleggen. Dit is de kern van zijn brief van 31 augustus 2012. Er kan niet worden aangenomen dat de verwerende partij voor het overige nog afzonderlijk diende te motiveren over de bewering van verzoeker dat de oorzaak hiervan de duurtijd was die verliep tussen de aanvraag van 14 december 2009 en de beslissing van 5 augustus 2011. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers integratie en zijn werkwillegheid.

Waar verzoeker aanvoert dat onvoldoende wordt geantwoord op en onvoldoende rekening wordt gehouden met de brief van de burgemeester van Aarlen van 31 juli 2012, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt overwogen:

“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn beweerde verblijf sedert 2001/augustus 2005, zijn geponeerde kennis van de Franse taal, de vrienden-en kennissenkring (ten bewijze waarvan getuigenissen uit 2010 worden aangebracht, evenals een brief van de burgemeester dd. 31/07/2012) en zijn werkwillegheid, vormen op zich geen grond voor een regularisatie van zijn verblijfstoestand.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met deze brief en met verzoekers werkwillegheid. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij hierover, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker voert in verband met deze brief van de burgemeester van Aarlen tevens aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de brief van de burgemeester van Aarlen van 31 juli 2012 wordt vermeld en dat rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker werkwilleg is, zoals vermeld wordt in deze brief. Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat geen rekening werd gehouden met deze brief. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is: er werd rekening gehouden met deze brief en met de inhoud ervan en dit niet op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt in dit opzicht niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker ten slotte opmerkt dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op zijn vraag tot “verlenging”, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet effectief gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf, zodat er geen “verlenging” kan worden toegestaan van iets wat nooit werd toegekend. Om die reden kon hierover niet worden gemotiveerd. Op 5 augustus 2011 werd slechts aan verzoeker meegedeeld dat hij zou kunnen worden gemachtigd tot tijdelijk verblijf op voorwaarde van het voorleggen van een

arbeidskaart B. Waar wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn brief van 31 augustus 2012 vraagt om tijdelijk geregulariseerd te worden, kan worden volstaan met erop te wijzen dat dit aansluit bij de oorspronkelijke aanvraag van 14 december 2009, waarin verzoeker eveneens verzocht om gemachtigd te worden tot verblijf en waarop wordt geantwoord in de bestreden beslissing.

3.3.5. Verzoeker voert aan dat door te wachten tot 5 augustus 2011 om een beslissing te nemen over een aanvraag van 14 december 2009, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijkheidsplicht werd geschonden.

Waar verzoeker hiermee de schending van het beginsel van de redelijke termijn zou willen aanvoeren, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Een termijn van iets meer dan anderhalf jaar om tot een (eerste) beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. Verzoeker kan geen voordeel halen uit het aangevoerde onderdeel van het middel, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hem een termijn zou zijn meegedeeld waarbinnen hij een beslissing kon verwachten. *In casu* maakt verzoeker in dit middelonderdeel geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er *in casu* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat zijn niet betwiste duurzame sociale verankering onder artikel 8 van het EVRM valt, dat inmenging hierin slechts is toegestaan onder de voorwaarden bepaald in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar dat aan deze voorwaarden niet voldaan is.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en verzoeker het grondgebied niet moet verlaten op grond van de bestreden beslissing. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat moest nagegaan worden of voldaan was aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vooraleer hem een verblijf kon worden geweigerd, gelet op zijn verregaande integratie en zijn privéleven in België, wordt opgemerkt dat, in het geval het om een eerste toelating tot verblijf gaat, wat *in casu* het geval is, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat er geen inmenging is in het gezins- of privéleven en dat er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals aangevoerd door verzoeker kan niet worden aangenomen.

Verzoeker vervolgt in dit middelonderdeel dat hij niet begrijpt waarom zijn duurzame lokale verankering geen grond voor regularisatie vormt en stelt dat de verwerende partij de reden niet vermeldt waarom deze elementen geen grond voor regularisatie vormen.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers integratie het volgende vermeld:

“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn beweerde verblijf sedert 2001/augustus 2005, zijn geponeerde kennis van de Franse taal, de vrienden-en kennissenkring (ten bewijze waarvan getuigenissen uit 2010 worden aangebracht, evenals een brief van de burgemeester dd. 31/07/2012) en zijn werkwiligheid, vormen op zich geen grond voor een regularisatie van zijn verblijfstoestand.”

en

“De betrokkene heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu “geïntegreerd” zou zijn, in welke mate dan ook (zie infra betreffende de uiteindelijk toch slechts beperkte bewijstukken), is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer op zich onmogelijk weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt wel een uitleg gegeven waarom deze aangehaalde elementen niet worden aanvaard door de verwerende partij, met name omdat de integratie van verzoeker het gevolg is van het bewust voortzetten van een illegaal verblijf en dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze kritiek uit op dit motief, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht evenmin kan worden aangenomen. Verzoeker laat dit motief ongemoeid, zodat hij niet aantoonbaar dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk zou zijn.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel kunnen om dezelfde reden niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET